

DUMINECA

Revista săptămânală a
 Colegiului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
 editat de Asociația Culturală și Literară
 editivă a AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Distribuție: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

ieșire Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Lev

Talantii.

Dumnezeul nostru ne-a zădărnicit nespuse bogății. Ne-a dat viață, sănătate, educație, școală și diferite talente, ca să lucrăm cu aceste spre mărirea Lui și binele nostru. El vrea și azi ca „talantii” noștri să se înmulțească. Noi însă, ca sluga cea rea, nu ne servim cu ce ne-a dat nouă bunul Dumnezeu, ci talantii noștri ascunzându-i, repede îi dăm uitării, negândindu-ne mai mult la ei, pândind însă cu răutate și invidie strălucirea altor talanți care nu sunt ai noștri.

Intrebăm: De ce el are atât de bogăție, iar eu nu am? De ce el e sănătos, iar eu sunt bolnav? De ce N. are succese, iar eu nu reușesc niciodată? De ce alții trăiesc fericiți iar eu sunt sortit nefericirii? De ce unii sunt atât de în-

zestrați, iar eu n'am nici un talent? Și încă câte nu mai întrebăm!

Intrebările aceste sunt fără de rost și dovedesc că nu simțim iubire Tatălul nostru, care e Dumnezeu. Nu știm că Dumnezeu nu-i dă nimenui greutate pe care nu le poate birui. Nu știm că fiecare suflet în nevinovăție este nespuse de frumos, însă podoabele sufletelor sunt de orbitoare variație. Nu este niciun om asemenea altuia, necum identic cu altul. E datoria noastră, să ne descoperim talantii. Să descoperim la ce suntem chemați și capabili, ce drum să urmărim ca talantii noștri să-i fructificăm. Un geniu financiar ca poet este inutilitate și un organism debil nu poate să se destineze carierei ei care cere eforturi mari fizice. Unii Sfinți au strălucit în fapte mărețe, alții în cele mărun-

te. Poate că talantul nostru constă chiar în aceea că simțim pe deplin slăbiciunea și micimea noastră. Atunci să urmărim calea cea „sigură și ușoară” a Sf. Tereze a Pruncului Isus, să ne oferim Pruncului Isus de jucărie, dar să știm și atunci că Copilul se joacă în diferite moduri cu fiecare jucărie. Dacă ne învoim să fim aceia, cărora ne vrea Dumnezeu, mugurii calităților noastre vor înflori aducând nouă îndestulare și nu vom invidia pe alții pentru caracterele lor psihice și fizice și pentru împrejurările lor.

I. B.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Talantul netrebnicilor.

Dacă bine cântărim lucrurile, dacă ne coborâm în fântâna divină a Sfințelor Scripturi ca să absorbim isvoarele ei nesemuite, dacă privim prin prisma adevărilor evanghelice babilonia timpurilor moderne, ne convingem de infiorătorul adevăr, că vremurile prin cari trecem sunt vremuri biblice, prevestiri apocaliptice. Ceeace acum două mii de ani, fiul dulgherului din Nazaret, cu voce mlădioasă și cuceritoare, predica mulțimilor înfometate de mângăiere, azi e atât de actual, mai actual poate ca atunci.

Nici un scriitor, nici un artist, nici un om de știință sau geniu nu s'a bucurat de-atâta actualitate și coincidență pentru toate timpurile și toate locurile. Artele și-au schimbat structura și sensul, filosofii și-au schimbat părerile contrazicându-se ei pe ei, știința și-a schimbat terminii, oamenii politici programele; numai Cuvântul lui Isus a rămas acelaș: Nou ca un cântec fermecat, tânăr ca Virtutea, indubitabil ca în-

suși Adevărul, sfânt ca Dumnezeirea, dulce ca iubirea, emoționant ca iertarea, înalt ca Ceriurile și etern ca Divinitatea.

Citind numai pilda Duminecii de azi, a talanților, ți se pare că este o copie a timpurilor noastre: „Asemenea este împărăția cerurilor unui om care mergând departe, a chemat servii săi și le-a dat avuția sa. Și unuia i-a dat cinci talanți, iară altuia doi, iară altuia unul”. La întoarcerea acasă a Domnului, întâiul și al doilea se prezintă în fața lui cu talanții și câștigul îndoit, iar cel de-al treilea îi aduce talantul primit la plecare neșters bine încă de țărâna în care fusese îngropat. „Serv rău și netrebnic!” îi răspunde Domnul și aceste cuvinte vor răsună până la sfârșitul veacurilor ca un blestem peste fiii oamenilor cari nu folosesc cum se cade talanții primiți: „Servi răi și netrebnici!”

Căci într'adevăr, Dumnezeu din plinătatea Lui a revărsat totdeauna și oriunde în inimile oamenilor talanții Săi, darurile sale îmbelșugate. Dar oamenii s'au dovedit „servi răi și netrebnici”. Nu numai că au îngropat talantul pri-

mit, dar l-au închinat Satanei, l-au folosit pentru distrugerea sufletului lor și-a semenilor lor, căci dacă am cerceta cu de-amănuntul tot ce au produs cu geniul lor poezii, artiștii și îndrumătorii civilizației, am constata cu durere, că cei mai mulți au contribuit la destrămarea moralității și sufletului uman, nu la înălțarea lui. Scriitorii prin scrieri pornografice și cu subînțeleșuri, pictorii și sculptorii prin înfățișarea lucrurilor obscene, oamenii politici prin semănarea vrajbei, urei de clasă și a minciunilor îmbrăcate în costume naționale — au făcut ca să iasă la suprafață stratul animalic al omului.

Câtă pace ar fi în lume și câtă bună învoire între oameni, dacă talanții dăruieți de Creator unora s'ar fi îndreptat pe o cale mai divină, mai înălțătoare, dacă operele scriitorilor ar fi radiat moralitate și inobilară — atât de necesare pentru echilibrul societății; dacă artiștii și-ar fi înțeles înaltul lor rol, dacă oamenii politici ar fi propovăduit pacea — și dacă geniul inventatorilor mecanici ar fi găsit ceva mai frumos decât mitraliera, ceva mai nobil ca praful de pușcă

și gazele toxice, ceva mai divin decât tancurile ucigătoare și submarinele. Câtă seninătate ai citi pe frunțile oamenilor, dacă în locul muzicii frivole și murdare a zilelor moderne, compozitorii ar fi realizat imnuri Divinității, din cari sufletul omenirii însetate de adevăr și pace, s'ar fi adăpat ca dintr'o fântână cu apă vie. Azi nu ne-ar clocoți atâta ură în suflete, nu am fi cufundați în atâta materialism și nu ne-ar ucide imoralitatea.

Căci într'adevăr întreaga fărimizare a sufletului nostru, întreaga agitație pătimasă ce ne stăpânește, e datorită în mare parte acestor „servi răi și netrebnici” cari primind talanții dela Creatorul suprem i-au folosit în serviciul satanei, semănând ura, imoralitatea și întunerecul.

Tuturor acestor „servi răi și netrebnici” Domnul le promite însă „întunerecul cel mai din afară”. Pentru că în inimile noastre păstrăm perfectă credință în răsplata dreptului Judecător, să sperăm că în ziua cea mare — „ziua mâniei” — își vor lua și ei răsplata cuvenită, fiecare după faptele sale. „Cel ce seamănă vânt, trebuie să cuieagă furtună”. Ion Pușcașu

Profeția Domnului Nostru Isus Cristos asupra Ierusalimului și despre capătul lumii.

În Dumineca Florilor, în ziua triumfului Său coborând pe panta de pe muntele olivilor, văzând Isus Ierusalimul a plâns și a zis: Oh, de ai fi cunoscut cel puțin în ziua aceasta a ta, ce sunt spre pacea ta! Acuma sunt ascunse înaintea ta! vor veni zile asupra ta, când vrăjmașii tăi vor face zid în jurul tău, și te vor presura din toate părțile, și te vor nimici și pe copiii tăi, și nu vor lăsa piatră pe piatră, că nu ai cunoscut timpul mântuirii tale.

Cu două zile în urmă Domnul nostru Isus Cristos și-a terminat ultima cuvântare în templul din Ierusalim amenințând în repetate rânduri pe farisei cu osânda de veci și și-a îndreptat pașii spre Bithania.

La ieșire, în pridvorul bisericii, unul dintre învățăceii impresionat de strălucirea și măreția clădirii a zis: „Iată ce blocuri de piatră și ce ziduri!”

Isus răspunzând a zis: „vedeți voi zidurile aceste? Adevăr zic vouă, că vor veni zile și nu va rămâne piatră pe piatră”, și trecând râul Chedronului au ajuns pe muntele olivelor unde a șezut Isus având în fața lui templul și întreg orașul.

Apostolii au stăruit lângă Isus, să le spună când se vor întâmpla toate aceste și când

va fi a doua venire la capătul lumii?

Isus răspunzând a zis: „Ierusalime, Ierusalime! care ucizi profeții, de câte ori am voit să adun copiii tăi, cum adună cloșca puii săi, și tu nu ai voit! Iată că se va lăsa golită casa ta!”

Cu puțin după aceasta mai zice Isus: „zilele acelea vor fi zile de răzbunare și de mânie asupra acestui popor, vor cădea de ascuțișul sabie și vor fi duși prinși la toate neamurile, și Ierusalimul va fi culcat de neamuri, până când se vor împlini timpurile popoarelor”.

Isus a prezis cu aceste cuvinte sfârșitul poporului evreesc, El a prezis și semnele cari vor premerge acestui sfârșit zicând că sfârșitul va veni înainte de ce se va termina evangelizarea orașelor izraelite și da patru semne din cari se va cunoaște că timpul e aproape.

Vor trece prin persecuții sângeroase, și vor fi în tot locul obiect de dispreț din cauza Lui;

Popoarele vor fi încercate prin foamete, cutremure și răboaie.

Creștini falși și profeți falși vor înșela multă lume; în fine, se va vedea „uriciunea pustiei” ce înseamnă în limbajul

evangelic : profanarea locurilor sfinte.

Când va veni acest din urmă semn, zice Isus „fugiți între munți”.

Profeția semnelor s'a realizat :

Semnul întâi a început de curând ; persecuțiunea deschisă în Ierusalim cu puțin după pogorârea Spiritului Sfânt, a făcut să curgă sânge creștinesc ; sângele sf. Ștefan sub lovitura pietrilor, sângele apostolilor la sibiuirii, sângele lui Petru pe cruce, alui Pavel sub sabie, sângele alor sute de învățăcei, ai lor sub cele mai grozave torturi. Și numele de creștin, cum scria Tacit, era în tot locul obiect de dispreț.

Al doilea semn a început în anul 46 ; foametea ce frământă întreaga lume romană ; un cutremur în 62 a distrus multe orașe în Asia ; în 64 un incendiu formidabil a mistuit jumătate din orașul Roma, în 68 la moartea lui Neron întregul imperiu a sângerat de războaie.

Semnul al treilea a sosit ca cele două dintâi, s'au sculat profeți mincinoși, cari au anunțat învingeri pentru evrei și eliberarea lor politică, cristoși falși au predicat războiul de independență, unul dintre ei răsculând poporul, provoacă intervenția fatală a Romei.

Iacă semnul din urmă, ; în 68 revoltații, cari au făcut din templu fortăreață, au ucis aci un număr mare dintre cei mai buni patrioți ai lor, chiar și doi mari arhierei, sângele a curs în lăcașurile sfinte. În 69 armatele lui Tit au închis cercul de fier

și de foc în jurul cetății sfinte. Aceasta este a bună seamă urâciunea pustiirii.

Atunci credincioșii aducându-și aminte de cuvintele lui Isus, au fugit în orașul Pella pe dealuri, în sud de lacul Tiberiadei.

Profeția s'a realizat și asupra faptului vorbește istoria, scrisă nu de creștini, ci de păgâni și de evrei, putându-se ceti încă și astăzi pe arcul lui Tit, între forul Roman și Coliseu. Iacă ce ne-a reținut din anul 70 : Templul în flăcări, evreii pe străzi, ucigând unii pe alții s'au măcelărit de soldații lui Tit, s'au nimiciți sub zidurile cetății, s'au răstigniți cu sutele înaintea porților cetății, tinerii, floarea lui Israil târâți până în Roma, ca o turmă de sclavi nimernici.

Este adevărat că templul în flacări nu a fost complet dărâmat, însă cu trei zeci de ani în urmă, împăratul Adrian, ca să ridice lui Iupiter un templu, a lăsat să se distrugă aceea ce a mai rămas după incendiarea lui. Cu toate aceste zidurile subterane au rămas, însă cu trei sute de ani în urmă împăratul Iulian apostatul voind să desființeze profeția lui Isus, a pricinuit ultima confirmare : el avea gândul să ridice din nou sanctuarul, însă lucrătorii cari au lucrat la consolidarea fundamentelor au fost împiedecați, câțiva din ei arși de vii de flăcările cari au ieșit din pământ și au desăvârșit și distrugerea fundamentelor clădirei.

Este un păgân, înrudit cu

împăratul, care istorisește aceste în anul 363, adevărat chiar în anul întâmplării.

Din templele mai vestite din Egypt, din Grecia și Roma, mai subsistă astăzi impozante ruine, la Ierusalim și ruinele au perit. Toate s'au conjurat ca să le nimicescă. Isus a zis „nu va rămâne piatră pe piatră... cuvintele mele nu vor trece”.

(Va urma)

Cauza decadenței

Traducem dintr'un ziar catolic : Cu puține zile în urma un articol foarte interesant a apărut pe coloanele ziarului : Temps. Acest organ francez liberal, care până azi prea puțină prietenie a arătat față de chestiunile catolice, sub influența catastrofei spaniole, deodată descopere marea însemnătate a creștinismului și a educației creștinești.

„Temps” care are cititori foarte mulți mai ales în Paris, se ocupă de concordatul italian și se ocupă de acel paragraf, care cuprinde dispozițiile privitoare la instrucția religioasă : Italia — zice concordatul — vede în învățământul religios baza și încoronarea învățământului public și ține la acest învățământ în forma hotărâtă de tradiția catolică !

„Temps” pune întrebarea : ce a îndemnat guvernul fascist,

ca în instituțiile de stat să facă obligator studiul religiei? Ca răspuns la aceasta întrebare îndreptată către conștiința franceză citează declarația lui Gentile ministrul de instrucție al guvernului italian:

„În viața spirituală a copilului, religia are rolul pietrii de bază. Valoarea concepției religioase a vieții e atât de mare în educația popoarelor și în dezvoltarea vieții spirituale, încât ea, religia, nu se poate înlocui cu nici o alta metodă educativă... Am firma convingere, că principala cauză a decadenței poporului italian este chiar pierderea din vedere a concepției religioase”...

În urma „Temps” constată: „Școala italiană vrea să fie religioasă din motivul, că poporul italian este profund și sincer catolic. Școala trebuie să se nutrească din sângele inimii poporului și chiar din acest motiv școala trebuie să fie oglinda fidelă a credinței, care este idealul suprem al poporului”...

Trebuie să ne oprim în fața acestor constatări. Gazetele franceze de decenii n'au admis așa ceva pe coloanele lor. Sigur, că și pericolul comunist înfrunghiat în măcelul roșu spaniol, din apropierea frontierelor franceze, a contribuit mult la aceste constatări... E sigur însă, că pătura curată și necoruptă a poporului francez e tot atât de religioasă, cași cel italian. Dacă vreodată creștinii adevărați din Franța vor ajunge la putere, vor produce aceeași schimbare în viața publică, ce s'a produs — după decadența deceniilor trecute — în Italia.

Mănăstirea dela Nicula sub conducerea părinților basiliani.

Cititorii acestui periodic știu că Excelența Sa, Preasfințitul Hossu dela Cluj, a avut fericita inspirație să încredințeze sfânta mănăstire dela Nicula părinților basiliani, în nădejdea că acel sfânt lăcaș de închinare va deveni un nesecat izvor de cerești binecuvântări pentru credincioșii, cari vor cerși ajutorul Preacuratei dela Nicula. Nădejdiile pe cari Preasfințitul Arhiepiscop le-a legat de noi locatari ai celui sfânt așezământ par a se realiza pe de-a-întregul. Mica familie călugărească s-a așezat la Nicula abia prin 22 August anul trecut. Doi părinți și patru frați formează începătura așezării monahale dela Nicula. Deși munca pentru restaurarea edificiului clădit cu strădania în veci neuitatului Episcop Vasile a reclamat multă alergătură mai ales că timpul a fost cu totul neprielnic pentru un loc cu comunicație ca cea dela mănăstirea Nicula, începutul este dintre cele mai promițătoare. De când au preluat părinții basiliani mănăstirea Nicula (22 August 1936) până la Ianuarie a acestui an s'au celebrat la aceea sfântă mănăstire 256 sf. liturghii, s'au ținut 36 predici, au fost 549 cuminecări de ale internilor, 3249 de ale externilor total 3798 cuminecări. Afară de aceea părinții, deși sunt numai doi așa că unul trebuie să steie totdeauna acasă,

au ținut o serie de exerciții spirituale de 8 zile și alta de 3 zile. Au mai ținut misiuni sfinte de 8 zile la Iași-Moldova și de 3 zile în Brebi-Sălaj, cu 856 cuminecări. Pe lângă acestea au mai făcut și două vizite misionare. Facă Domnul ca munca misionară a părinților de Nicula să se resimtă tot mai mult, spre mai mare mărirea lui Dumnezeu, spre binele sufletesc al credincioșilor, spre înflorirea acelei sfinte mănăstiri și spre marea mângâiere a Marelui Cititor, Preasfințitul Iuliu al Clujului.

Atentate la pu-doare.

O elevă de clasa a patra liceală vine acasă dela ora de bibliotecă. A primit o carte de citit, ce poartă titlul „Clasa VII. A.” scrisă cu multă îndemânare de o Dșoară Marta Rădulescu, o fostă elevă a vreunui liceu din Cluj. Cartea conține mult spirit și mult haz și în general este drăguță cu excepția unor locuri, unde este respingătoare, ba chiar scârboasă.

Fetița din chestie, cuminte, nu citește nici chiar cărțile din biblioteca școlară, până când nu sunt controlate de părinți. Și ce noroc! Un părinte, care nu-și dă seamă de importanța educativă a cărților bune și cea distructivă a cărților imorale și nu controlează cu severitate lecturile copiilor săi, — singur lasă veninul în sufletul fraged al lor și le dă o mână de ajutor ca ei sau ele să se prostitueze sufletește!

Căci de multe ori, autorul sau autoarea, în complicitate cu conducerea școlii — care admite cărți rele pe rafturile bibliotecelor școlare — și cu părinții neglijenți săvârșesc un adevărat „atentat la pudoarea” aceluia, a căror educație le este încredințată.

Dintre cele multe „atentate” am luat cartea Dșoarei Rădulescu: „Clasa VII. A.” care având un titlu atât de inofenziv și atrăgător, va fi citită de eleve și elevi cu multă sirguință.

Și vor învăța elevele și elevii cum să batjocorească mai cu spirit pe profesori, cum să se eschiveze de sub toate obligamentele școlare! Și dacă ar rămânea cu atât! Cel mult ținuta puțin potrivită a elevilor de azi ar primi un gram de răutate în plus!

Dar cartea, afară de ofenzele aduse profesorilor, conține lucruri cu mult mai urite!

Mai ales în capitolul despre profesorul de religie (ortodox)! Avem figura unui preot cât se poate de urit sufletește și trupest, pornit împotriva a tot ce este sfânt, care zemflemizește religia și nu crede nimic! afară de aceste lipsuri „dogmatice” mai are și defecte „morale” și încă grave, pe care autoarea atât de ușor le destămuiește copiilor cu suflete pline de ideal, de curățenie și de nevinovație, otrăvind și murdărind totul, violând sufletul virgin cu cinism revoltător!

Să fim cu ochii în patru! Dacă superioritatea școlară nu poate să selecționeze lecturile și să dea în mâna copiilor cărți otrăvitoare, nu rămâne altceva, ca noi, părinții să oprim distrugerea idealului din sufletul copiilor noștri.

Ca să nu se săvârșască sub privirile noastre și cu concursul nostru „atentate la pudoarea” sufletească a copiilor noștri!

Papa despre comunism. În fața pericolului comunist catolicii și necatolicii își îndreaptă privirea spre Papa, cași spre conducătorul firesc al frontului anticomunist spiritual. Boala Preafericitului Părinte a produs regrete adânci nu numai în sufletul fiilor săi sufletești, ci și în sufletul oamenilor de bine de alta lege.

Așa un ziar catolic din America scrie: „Azi, când războiul ne amenință mai mult ca altă dată, când comunismul este gata să derăme toate formele societății — lumea întreagă are nevoie de sprijinul Preafericitului Părinte. Munca depusă de Preafericitul Părinte nu se restrânge numai asupra celor bisericesti, ci cuprinde un vast program, care privește chestiunile economice ale lumii întrucât aranjarea acestora ar asigura pacea lumii. Preafericitul Părinte în primul rând se luptă împotriva bolșevismului comunist. La început s'a restrâns numai la cuvântări, în care arăta pericolul comunist, mai nou însă își dă toată solicițudinea, pentru înfrângerea pericolului comun și a devenit șeful suprem al unei cruciate spirituale îndreptată împotriva păgânismului moscovit. Lumea are nevoie de el, a făcut mult pentru omenire; lucrând pentru cele ccești, n'a uitat nici de cele pământesti... De aceea dorim, ca să mai stea mult el, marele Pontif și Papă modern, pe tronul sf. Petru. Așa scriu ei, cei cari nu se țin de Biserică. Dorințele noastre să le unim cu ale lor în rugăciunile noastre.

Știri bune. În lăncezala generală și în profunda tăcere, ce urmează în mod firesc neglijenței dovedită de Comitetul Central prin faptul absurd de a suprima Congresul general din anul trecut — ne bucură faptul, că în Benesat păr. Dobocan a știut să adune pe toți mici și mari, țărani și intelectuali sub steagul Acțiunii Catolice.

Dăm cu drag suflet programul dezvoltat cu ocazia reorganizării conducerii locale.

1. Onor. Alexandru Dobocan paroh local, deschide ședința Agrului printr'o conferință morală și instructivă, accentuând în special despre dușmanii bisericii române unite cu Roma.

După ce schițează în linii generale însemnătatea Agrului, roagă adunarea să procedeze la alegerea noului Comitet local de conducere al Agrului, pe anul 1937.

2. Adunarea generală prin aclamare alege următorul Comitet de conducere:

a) Președinte: Dl Pop Vasile subnotar.

b) Vicepreședinte: Dl Alexandru Lazar proprietar de moară.

c) Notar: Dl Andrei Govor învățător.

d) Casier: Dl. Raț Ioan plugar.

e) Cenzori: Dl Mercea Petru lui Nicolae și Dl Romocea Nicolae.

f) Membrii în comitet: D. Mercea Petru curator, Constantin Păsărică șef de post, Pop Vasile șef de gară, Pop George cantor, Onor. Alexandru Dobocan paroh local.

3. Diferite poezii morale și patriotice recitate de către elevii școlii primare din loc.

4. Dl. Pop Vasile noul președinte al Agrului local, după ce mulțumește adunării generale pentru onoarea de a fi ales ca președinte al Agrului, rostește o înflăcărată cuvântare arătând rostul Agrului pentru românii uniți cu Roma. A vorbit în special despre credință, muncă și cultură, ca factori importanți pentru ridicarea socială și materială a românilor din comunele rurale.

5. Dl. Andrei Govor învățător, noul secretar al Agrului încheie ședința mulțumind tuturor pentru participarea la aceasta frumoasă serbare, care dat fiind marele număr de participanți este unica (până acum) prin reușita ei.

Poporul după terminarea ședinței a rămas mulțumit sufletește și dornic de o nouă ședință de felul acesta.

Ce spune sf. Părinte Papa Piu XI. ? E binecunoscută cititorilor campania dusă de Dl. Ghibu împotriva catolicizmului, dar mai ales împotriva Preafericitului Părinte, despre care Dl. Ghibu susține, că ar fi revizionist și încă maghiar și că alimentează mișcările pornite în favoarea Ungariei „mutilate”. E bine, ca din când în când să ne reamintim unele din cuvintele Preafericitului Părinte, care atât de limpede dovedesc simpatia specială, ce o are capul bisericii față de noi românii. Iată ce a spus Papa pelerinilor români în anul trecut: „Da-

că ne gândim, că Traian a fost acela, a care adus soldații români în Dacia și a pus astfel temelie poporului și Statului Român de mai târziu, atunci nu trebuie să uităm, că odată cu acești soldați au ajuns și primii apostoli ai creștinismului în România. Amintirea acestor apostoli, trimiși de urmașii Sf. Petru, să fie veșnic vie în amintirea poporului român, întărindu-l în credință, că Roma și România nu pot fi despărțite una de altă.

Congresul Euharistic mondial din 1937 se va ține în luna aceasta pe insulele Filipine în orașul cel mai catolic din lume:

Marilee. Arhipelagul Filipinelor este așezat în marea Chinei și constă din peste 7000 de insule: Misiunile catolice pe aceste insule sunt cele mai înfloritoare. Locuitorii sunt mlaezi, metici și creoli, plus europenii așezați acolo. Locuitorii de doi ani se pregătesc pentru buna reușită a congresului, care după splendidele manifestații euharistice din Europa și America, va fi — sigur — o puternică confesiune de credință către Isus Euharisticul.

Spania este azi nu numai în centrul vieții politice mondiale, ci spre ea este îndreptată atenția tuturor creștinilor din lume. Se așteaptă cu înfrigurare rezultatul jertfelor aduse pentru Hristos. Biruința finală încă întârzie, așa se vede că fiii păcatului sunt sireji. Dar creștinii merg la luptă cu firma

credință, că în sfârșit tot Hristos va birui. După primul semnal de răscoală dat de armata, care a părăsit tovărășia guvernanților comuniști, azi în rândul creștinilor luptă toți spanioli, în sufletul cărora mai trăiește viu acel „Cristus Rex.” În părțile deținute de naționaliști bisericile se deschid, în școli și la judecătorii s'a reintrodus crucifixul. Deși se varsă mult sânge și se samănă multă jale, totuș dintre două rele, e de preferat acțiunea naționaliștilor creștini.

Să ne rugăm pentru biruința cauzei drepte.

Distincții înalte Cu ocazia serbărilor unirii din 24 Ianuarie M. S. Regele Carol II. a binevoit a distinge pe Preasfințitul Dr. Iuliu Hossu conte roman și episcop al Clujului cu ordinul Ferdinand I, în grad de mare Cruce, iar pe I. Preasfințitul Dr. Alexandru Nicolescu mitropolit și Dr. Valeriu Traian Frențiu conte roman, arhiepiscop de Oradea cu ordinul Ferdinand I. în grad de mare ofițer.

Intru mulți ani!

După 15 ani.

De câteva săptămâni aflăm zilnic din gazete că Părintele Papa e bolnav, Suferințele sale, precum însuși o mărturisește, sunt foarte mari. Intreaga suflare catolică e îngrijorată. Toate sufletele bune înalță rugăciuni fierbinți lui Dumnezeu pentru însănătoșirea lui. Miile de te-

legrame și scrisori îi aduc zilnic oferte generoase de rugăciuni și fapte bune din partea credincioșilor, prin cari toți își exprimă marea lor dorință ca Dumnezeu să-i scurteze grelele suferințe. Sfântul Părinte simte mare bucurie văzând sincera afecțiune și dragoste din partea fiilor săi.

Figura sa e senină și sufletul liniștit. În mai multe convorbiri deja a arătat celor de față că această suferință o socotește ca prilejul cel mai rar pentru a o jertfi la rândul său Cerescului Părinte, asemenea Domnului Isus Hristos, al cărui Locțiitor la cârma Bisericii este.

Spania, Rusia și Mexico sunt scopurile pentru cari Fericitul Părinte primește cu resemnare de sfânt suferințele sale și e gata de jertfe și mai mari pentru liniștea și pacea bietelor popoare.

Deși Înaltul Pontif e gata la

orice jertfă, totuși în vremurile de față, am putea spune că e indispensabil. E o datorie prin urmare pentru fiecare creștin de a se ruga și oferi lui Dumnezeu cât mai multe fapte bune pentru obținerea unei grabnice însănătoșiri.

Rugăciunea Psalmistului să fie și a noastră: „Domnul să-l păstreze și să-i dea viață, să-l ferească pe pământ și să nu-l lase în puterea vrășmașilor lui.” Aceasta va fi și cea mai bună urare ce i-o putem face pentru ziua de 12 Februarie când își serbează al 15-lea an de pontificat.

În urma marei aglomerații din tipografie, în săptămâna trecută nu am apărut.

Tipografia și Librăria Asociației ptu Cultura Poporului Român din Maramureș

Hârtie și călimară
Toc, creion orice cerneală
Penițe, toc automat
Hârtie de pachetat
Tampoane și sugător
Hârtie în trei colori
Burete ce șterge bine
Și caiete cu foi fine
Creion Hardmut Kohinor
Tușuri în multe colori
Cărți frumoase de lectură
Copcii, ace, gumă bună
Chipuri sfinte și rozare
Tipărituri parohiale.
Toate se găsesc aici
Veniți dar voi, mari și mici.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

7—13 Februarie 1937.

7. Dumineca Talanților

ap. I. Timot. 4, 9. Evg. Mat. 25, 14

Ep. Portenie † 946

8. Luni M. Teodor Stratilat † 319

9. Marți M. Nichifor † 158

10. Mercuri M. Maralampiu

11. Joi M. Vlasie † 202

12. Vineri Ep. Meletie † 981

13. Sâmbătă C. Martinian.

În luna Februarie ziua crește cu o oră și 29 minute. La 15 Febr. soarele răsare la 7:07, apune la 17:23.

Pentru satana tot atâtea, ori unde te vei duce și orice te vei face: ortodox, pocăit, evreu, turc, comunist, numai să te desfaci de sfânta Biserică catolică. Când apoi te-ai lepădat de biserică, satana te lasă în voie să faci ce-ți place: poți cânta ziua noaptea la psalm și la alte cântări; poți să stai ca Moise, cu mâinile tot ridicate către cer: ai săvârșit păcatul cel mare, ai ieșit din turma lui Hristos și soarta îți este peceluită: perirea veșnică.

Calendarul Bunului Creștin
Mănăstirea Bixad.